

Ἡ Τζένη Ρουσέα καὶ ἡ Ματίνα Καρρά σὲ σκηνὴ ἀπὸ τὴν παράστασι τοῦ θεάτρου «Μουσοῦρη».

Ἀθηναϊκά θέατρα

Δὲν ἀφίνουν περιθώρια γιὰ πολλὴ συζήτησι τὰ ἀθηναϊκά θέατρα αὐτὴ τὴν μᾶλλον ἀφυδατωμένη θεατρικὴ σαϊζὸν. Ἡ προσφορά τοὺς ἐξαντλεῖται μέσα στὸ δίωρο τῆς παραστάσεως, ἐνῶ καὶ στὸ διάλειμμα τὸ μὲν νὰ σκεφθῆς εἶναι ἂν θὰ προτιμήσης λεμονάδα ἢ ποτοκαλάδα. Σπάνια συνεπῶς κάποια χαράκτριστη λεπτομέρεια στὴν ὁποία μπορεῖς νὰ σταθῆς ἰδιαίτερα, καθὼς προσπερνᾷς τὴν μία μετὰ τὴν ἄλλη ἀθηναϊκὴ σκηνή. Ἔτσι στὸ θέατρο «Βρετανία» ἓνα μᾶλλον φτωχὸ (σὲ ἀνέκδοτα καὶ γιοῦμα) μιούζικαλ («Γιατί δὲν ξανατραγουδᾷς») ἀξιοποιεῖται ὅσο γίνεται καλύτερα ἀπὸ τὸν πληθωρικὸ Κώστα Καραρά, μίᾳ ἀειθαλῇ Ἄννα Καλουτᾷ καὶ τοὺς νέους Μ. Τζουμπανῆ καὶ Καρ. Πουλάκη. Στὸ θέατρο «Ἀμυράλ» μίᾳ συνηθισμένη κωμωδία εὐαίρωτικῶς... τετραγώνου («Καλὴ νύχτα καὶ φούνια») ἔχει τὴν τύχη νὰ ὑπηρετῇ ἀπὸ τὸν Βασίλη Τσιβιλίκα (ποὺ μόνος του εἶναι ὁλόκληρος θίασος), τὸν Τάκη Χρυσικάκο καὶ τὴν γοητευτικὴ Γαῖα Ἀντζολετάκη καὶ Τόνια Καζιάνη. Ποὺ κινεῖται σ' ἓνα ἀφόρητα ἐχτισμένο σκηνικόν. Στὸ θέατρο «Ἀκάδημος» μίᾳ ἰσχνῇ κωμωδίᾳ («Μία ἀξέχαστη νύχτα») ἐρμηνεύεται ἀπὸ πλείονα δημοφιλῶν ἡθοποιῶν (Καραγιάννη, Γαλανός, Βουρνᾶς, Κυδέλου).

«Μετά τὴ μπόρα»

ΘΕΑΤΡΟ «ΜΟΥΣΟΥΡΗ» ΡΟΥΣΕΑ — ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μία παράστασι ποὺ σέβεται τὸν θεατὴ — αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη διαπίστωσι ἀπὸ τὸ θέατρο «Μουσοῦρη», ὅπου ἡ Τζένη Ρουσέα καὶ ὁ Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος παρουσιάζουν τὴν «κομεντί» τῆς Μάργκαρετ Κέννεντυ «Μετά τὴ Μπόρα».

Κι ἀκριδῶς αὐτὴ ἡ φροντίδα,

Γράφει ὁ
Φ. ΗΛΙΑΔΗΣ

αὐτὴ ἡ μαστοριά, αὐτὴ ἡ σιγουριά μὲ τὴν ὁποία δόθηκε ἓνας ὁμαλὸς ἐνιαῖος ρυθμός

στὴν παράστασι, ἔσωσε καὶ τὴς «λεπτές» στιγμὲς τοῦ ἔργου — ὅταν κινδύνευε νὰ ὀλισθήσῃ στὸ «μελὸ» καὶ στὴν ἀποκοπὴ κάθε ἐπαφῆς μὲ τὸν θεατὴ...

Μία αἰσθηματικὴ ἱστορία, λίγο «ρετρό», ἔγινε πειστικὴ ὅταν ὑπερκεράσθηκε ἡ «ντεμον-

θέατρο
κριτικὴ

τὴ» φρασεολογία γιὰ νὰ ἀποδοθοῦν τὰ ζωντανὰ αἰσθήματα. Ὁ σύζυγος ποὺ τυφλώνεται προσωρινὰ καὶ δὲν βλέπει (συμβολικά;) ὅτι ἡ σύζυγος τὸν ἀπατᾷ μὲ τὸν καλύτερο φίλο του, δὲν εἶναι βέβαια καμμιὰ συνταρακτικὴ πρωτοτυπία. Καὶ ἡ σύζυγος ποὺ σπρώχνει τὴν «προγονή» τῆς νὰ παντρευθῇ τὸν ἐραστὴ τῆς γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ προσχήματα, κάνει μίᾳ «θυσίᾳ», ποὺ δύσκολα θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν πάρουμε σοδará.

Ὅμως τὸ ἔργο μᾶς ἀγγίζει καὶ φθάνει ὡς τὴς ἡμέρες μας, πρῶτα χάρι στὴ σκηνοθετικὴ φροντίδα (τοῦ κ. Α. Ἀντωνόπουλου) ποὺ τοῦ ἔδωσε μίᾳ λιτὴ ἀπλότητα, κι ἔπειτα γιὰ τοὺς βασικοὺς ἐρμηνευτὲς του ἦσαν ἀφγοί: οἱ δύο θιασάρχες, φυσικά — ἡ κ. Ρουσέα στάθηκε σὲ μίᾳ ζηλευτῇ ἱσσοροπία, τόσο εὐθραυστὴ, τόσο ἐπικίνδυνη. Ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ἀπέφυγε καὶ τὸν ἐλάχιστον πειρασμὸ νὰ δραματοποιήσῃ τὸν ρόλο του. Ὁ κ. Β. Παλλῆς ὀρέσθηκε, πολὺ σφά, στὴν ὑποδήλωσι τῆς «παρουσίας» του. Ἡ Ματίνα Καρρά πειστικὴ καὶ ἀπείρητη.

Πρέπει νὰ μνημονευθοῦν ἐπίσης, γιὰ τοὺς μικροὺς ἀλλὰ χαρακτηριστικοὺς ρόλους τοὺς ἡ κ. Γκέρο Βοσκοπούλου, ἡ κ. Βάντα Καρακατσάνη, ὁ κ. Γ. Γεωργιέρης, ἡ κ. Ζωὴ Βουδούρη.